

Arrest

nr. 225 433 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 207 864 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 augustus 2018, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het arrest nr. 220 495 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 april 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 27 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVEUX, die loco advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, in het bezit van een Kameroens paspoort geldig van 19 april 2012 tot 19 april 2017, heeft zijn moeder vervoegd in Italië in 2012 in het kader van een gezinshereniging. Hij was toen veertien jaar oud en werd in het bezit gesteld van een verblijfskaart.

In 2015 kwam verzoeker naar België om, volgens zijn verklaringen, enkele neven te bezoeken.

Op 9 december 2015 was verzoeker het voorwerp van een administratieve controle omwille van aanmatiging van naam.

Op 10 december 2015 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. Het tegen deze beslissingen ingediende beroep bij de Raad is gekend onder rolnummer RvV 184 830.

Verzoeker werd op 23 december 2015 naar Italië verwijderd.

Op 13 oktober 2017 maakte verzoeker in België het voorwerp uit van een administratieve controle omwille van informaticafraude waarvoor een proces-verbaal werd opgesteld. Op dezelfde dag werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. Hij werd op 14 oktober 2017 van zijn vrijheid beroofd.

Op 2 december 2017 werd verzoeker, volgens zijn verklaringen, vader van een Belgisch kind bij mevrouw N.M. Op 15 december 2017 heeft verzoeker, via mevrouw N.M., een procedure opgestart om het kind te erkennen.

Verzoeker werd op 25 juni 2018 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot 40 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor wat de 20 maanden te boven gaat voor poging tot oplichting, oplichting, dader of mededader (informaticafraude). Hij zou op 9 augustus 2018 voorlopig in vrijheid worden gesteld. Dezelfde dag werd aan de directeur van de gevangenis gevraagd om verzoekers voorlopige invrijheidsstelling met 10 dagen uit te stellen.

De gemachtigde neemt op 13 augustus 2018 de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: D. K.

Voornaam: L.

Geboortedatum: 10.11.1997

Geboorteplaats: #LIEUNAI#

Nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: ☐

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Betrokkene werd veroordeeld op 25.06.2018 voor poging tot oplichting, oplichting, dader of mededader door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor 40 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor wat de 20 maanden te boven gaat. (informaticafraude) Gezien de ernst van deze feiten,

kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.12.2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/13

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 02/12/2017 vader is geworden van een Belgisch kind. Hij heeft een procedure opgestart om het kind te erkennen bij een vrouw van wie hij beweert de partner te zijn. Deze vrouw is gekend omwille van het feit dat ze getracht heeft tot tweemaal toe wettelijke samenwoning af te sluiten met personen in illegaal verblijf.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijken daarenboven geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn eventueel privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Zijn kind is nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat hij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien is hij nog niet schoolplichtig noch dat de scholing zijn kind een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet op een plaats buiten België te vinden zou zijn. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Gezien de (ex)partner en zijn kind de Belgische nationaliteit hebben, kunnen zij er ook voor kiezen om in België te blijven en contact te onderhouden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Hoe dan ook de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven van betrokkene. Hij werd op 23/12/2015 naar Italië gerepatriëerd. Ondanks het inreisverbod dat aan hem betekend werd, kwam betrokkene nog in 2017 terug naar België. Op 25/06/2018 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor wat de 20 maanden te boven gaat uit hoofde van oplichting, poging tot oplichting en dader of mededader (informaticafraude). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. De openbare orde dient te worden beschermd en een verwijdering uit het Rijk vormt hiertoe een gepaste maatregel. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de familiale- en privébelangen die hij kan doen gelden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.12.2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene werd veroordeeld op 25.06.2018 voor poging tot oplichting, oplichting, dader of mededader door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor 40 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor wat de 20 maanden te boven gaat . Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 25/06/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor wat de 20 maanden te boven gaat door de rechtbank van Brussel voor poging tot oplichting, oplichting en dader of mededader. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.12.2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Omdat betrokkene de vragenlijst hoorrecht niet heeft ingevuld, heeft hij er bewust voor gekozen om geen vrees te vermelden in het kader van art 3 van het EVRM. Betrokkene heeft in een eerdere vragenlijst hoorrecht van 10/12/2015 een reden vernoemd waarom hij niet kan terugkeren naar land van herkomst nl. Boko Haram. Gezien we betrokkene trachten naar Italië verwijderen daar hij in het verleden op over een geldige Italiaanse verblijfstitel beschikte en hij op 23/12/2015 gedwongen werd verwijderd naar Italië waar zijn moeder woonachtig was , zijn er geen verhinderende elementen om betrokkene te repatriëren.

*Vasthouding
[...]."*

Diezelfde dag neemt de gemachtigde ook de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 10 jaar. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingediend is bij de Raad gekend onder het nr. 224 317.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is deze beslissing enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Daarenboven blijkt niet dat verzoeker thans nog van zijn vrijheid wordt beroofd met het oog op de uitvoering van de verwijderingsmaatregel.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen, in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, van de formele motiveringsplicht zoals opgelegd krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

Première branche : VIOLATION DU DROIT À LA PROTECTION DE LA VIE PRIVÉE ET FAMILIALE-ARTICLE 8 CEDH

• *EN CE QUE la partie adverse a manqué de procéder à un examen de proportionnalité en tenant compte de l'ensemble des éléments propres à la situation du requérant ;*

En effet, l'article 8 de la CEDH se lit comme suit :

« Droit au respect de la vie privée et familiale

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

• *Pour que cette disposition soit applicable il faut établir l'existence d'une vie familiale ;*

L'existence d'une vie familiale dépasse la réalité juridique et s'évalue en prenant en considération l'ensemble des éléments de la cause.

La partie adverse se contente d'affirmer qu'il serait parfaitement possible pour le requérant de vivre ailleurs qu'en Belgique avec sa fille, en insistant sur le jeune âge de celle-ci et l'absence d'obligation scolaire actuelle.

La partie adverse affirme également que, quand bien même la compagne du requérant et leur fille souhaiteraient continuer à vivre en Belgique, il leur serait parfaitement possible de continuer à entretenir des contacts avec le requérant par les « moyens de communication modernes » ou par de courtes visites.

La partie adverse ne tient pas réellement compte de la relation amoureuse qui existe entre le requérant et sa compagne, puisqu'elle ne mentionne cette dernière que sous les termes suivants : « (ex)partner », alors qu'il ressortait clairement des éléments transmis à la partie adverse que cette relation est toujours actuelle.

En effet, le requérant a transmis les éléments suivants à la partie adverse :

- un courrier daté du 5 février 2018, auquel étaient annexées les pièces suivantes : copie de la carte d'identité de la compagne de Monsieur ; composition de ménage sur laquelle figurent sa compagne ainsi que sa fille ; attestation de la compagne de Monsieur stipulant que ce dernier résidait bien chez elle avant son incarcération ; acte de naissance d'Emmanuelle, la fille du requérant (pièce 9).

- un courriel daté du 10 juillet 2018 par lequel le conseil du requérant a transmis à la partie adverse la copie de la requête en recherche de paternité déposée auprès du Tribunal de première instance néerlandophone de Bruxelles, ainsi que l'avis de fixation de cette affaire le 10 septembre 2018 (pièce 10).

Ces éléments confirment que le requérant entretient une vie familiale stable en Belgique.

• *Attendu qu'une ingérence dans la vie familiale est admise et conforme à l'article 8 de la CEDH à la triple condition que :*

-Elle soit prévue par la loi ;

-Elle poursuive un des objectifs légitimes prévus au §2 de l'article 8 de la CEDH ;

-Elle soit proportionnée.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (en ce sens voy. l'arrêt 123.339 du CCE du 29 avril 2014).

En tout cas depuis l'envoi d'un courrier par le conseil du requérant le 5 février 2018, la partie adverse avait connaissance de la vie familiale du requérant en Belgique.

Certes, la Cour EDH a jugé que « [d]'après un principe de droit international bien établi, les "États ont le droit, sans préjudice des engagements découlant pottreux de traites, de contrôler l'entrée des non-nationaux sur leur sol » et, qu'en conséquence, l'article 8 de la CEDH « ne saurait s'interpréter comme comportant pour un Etat l'obligation générale de respecter le choix, par des couples, de leur résidence commune et de permettre le regroupement familial sur son territoire » (jurisprudence constante).

L'État se doit néanmoins de procéder à une balance des intérêts en présence dont le résultat dépend de la situation des personnes concernées et de l'intérêt général afin d'examiner si l'ingérence est proportionnée et en conséquence si la décision est conforme à l'article 8 de la CEDH.

La compagne du requérant est de nationalité belge, de même que sa fille, il leur serait donc nécessaire d'obtenir un visa pour se rendre au Cameroun. Un établissement dans ce pays n'est pas imaginable, non seulement en raison de la situation générale qui y prévaut (le Cameroun était classé 153ème dans l'indice de développement humain en 2016), mais également en raison du fait que Madame NGOYI MUAKA a grandi en Belgique et y a toutes ses attaches familiales et sociales.

Il convient également de souligner que l'intérêt d'Emmanuelle réside clairement dans le fait de demeurer en Belgique, où elle pourra bénéficier d'une éducation et de soins conformes aux besoins d'un enfant de son âge. Tel ne serait clairement pas le cas au Cameroun, où éducation et santé sont très chers et d'un faible niveau.

En outre, la compagne du requérant ne dispose que de sources de revenus faibles, puisqu'elle émarge actuellement au chômage, ce dont la partie adverse avait connaissance puisque cela ressortait de la requête en recherche de paternité qui lui avait été transmise.

Il n'est donc pas envisageable pour la compagne du requérant de se rendre au Cameroun pour « de courtes visites » comme le prétend la partie adverse, sans tenir aucun compte de la situation financière qui est celle de Madame NGOYI MUAKA et de sa fille.

En outre, le maintien de contacts par les voies de communication modernes ne saurait être considéré comme une possibilité réaliste d'entretenir des relations familiales tel que l'entend l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

La fille du requérant est âgée d'à peine 9 mois, âge où se forme la relation avec le père, l'absence de contacts risquant de provoquer des conséquences non négligeables au niveau de son développement psychologique et affectif.

Il importe également de souligner que le requérant a fait preuve de toute la diligence nécessaire pour reconnaître sa fille, Emmanuelle, mais que cette reconnaissance lui a cependant été refusée sans aucun fondement légal.

A cet égard, la mention selon laquelle Madame N. M. serait connue en raison du fait qu'elle aurait, à deux reprises, tenté d'établir une cohabitation légale avec une personne en séjour illégal n'a strictement aucun lien avec l'évaluation de la situation du requérant.

Madame N. M. a connu une personne en séjour illégal lors d'une précédente relation, en 2013. Lorsqu'elle a compris que les intentions de cet individu n'étaient liées qu'à une question de séjour, elle a rapidement mis fin à leur relation. La relation qu'elle entretient avec le requérant est sérieuse et sincère, ce que la partie adverse semble remettre en cause sur la base d'éléments fallacieux.

Le requérant patiente toujours pour obtenir une réponse du Parquet, alors que sa demande de reconnaissance a été introduite auprès de la commune de Saint-Gilles il y a près de 6 mois.

Ce délai d'attente, tout à fait disproportionné et dénué de tout fondement légal, a jusqu'ici empêché le requérant d'entreprendre une quelconque démarche pour obtenir un séjour en Belgique en sa qualité de père d'un enfant belge.

Or, le départ du requérant de la Belgique l'empêcherait de poursuivre la procédure qui a été entamée devant le tribunal de la famille néerlandophone de Bruxelles. Le requérant doit encore être entendu dans le cadre de l'enquête menée par le Procureur du Roi et la procédure de recherche de paternité implique également que le requérant soit présent à l'audience et entendu par le juge, ce que le requérant ne sera manifestement pas en mesure de faire s'il est expulsé du territoire ;

L'expulsion pourrait donc avoir des conséquences extrêmement dommageables, puisqu'elles seraient susceptibles de mettre à mal la procédure de recherche de paternité en cours, ce que la partie adverse

n'a nullement envisagé dans la décision attaquée, la procédure en cours étant à peine mentionnée sans que les conséquences qui s'y attachent ne soient prises en compte.

Par ailleurs, il convient également d'insister sur le fait que le requérant dispose, en principe, d'un droit au séjour en Italie. En effet, comme mentionné précédemment, le requérant disposait d'un titre de séjour qui expirait le 21 septembre 2016. Il a effectué les démarches pour renouveler ce titre de séjour avant son arrivée en Belgique à la fin de l'année 2016.

Néanmoins, il a appris la grossesse de sa compagne et a décidé de rester auprès d'elle le temps de sa grossesse, celle-ci étant considérée comme à risque. Il avait pour projet de se rendre en Italie pour renouveler son séjour après l'accouchement de Madame NGOYI MUAKA, ce qu'il n'a finalement pas pu faire en raison de son incarcération en octobre 2017.

Le requérant a obtenu son droit au séjour en Italie sur la base du regroupement familial> ce qui est indiqué sur son titre de séjour précédent, annexé au présent recours (pièce 3)- Ces éléments étaient mentionnés dans la requête en recherche de paternité dont copie a été transmise à la partie adverse : «Hij heeft zijn moeder gevolgd naar Italie via een procedure van gezinshereniging in 2012. Hij heeft een aanvraag tot verblijf neergelegd in 2016 (stuk 2) maar heeft nog geen nieuwe verblijfstitel bekomen want hij monde in België op het moment dat de vernieuwing plaatsvond.»

Le conseil du requérant a effectué des démarches pour savoir où en était la demande de renouvellement qui avait été introduite et s'il était possible d'obtenir confirmation du droit au séjour du requérant (pièce 11) Lors d'un entretien téléphonique du 16 août 2018 avec un membre de l'ambassade italienne, il a été confirmé au conseil du requérant que les recherches nécessaires seraient effectuées avec toute la diligence possible. A ce stade, le conseil du requérant n'a pas encore obtenu confirmation ou infirmation de la situation de séjour du requérant en Italie.

La partie adverse ignorait d'autant moins les liens qui liaient le requérant à l'Italie que le requérant a été expulsé en 2015 vers ce pays.

Il est certain que la situation du requérant serait extrêmement différente en fonction du pays vers lequel il serait renvoyé : un renvoi vers le Cameroun rendrait les contacts avec sa fille à peu près impossibles, tandis qu'un renvoi vers l'Italie n'aurait évidemment pas les mêmes conséquences, puisqu'il resterait dans l'Union européenne et à moins de deux heures d'avion de sa famille.

Il est certain que ces éléments impactent le résultat de la balance des intérêts.

Or, la décision attaquée ne contient aucune motivation par rapport à ces éléments. La partie adverse ne s'est même pas interrogée sur la possibilité pour le requérant de se rendre en Italie plutôt qu'au Cameroun. D'un contact téléphonique avec l'Office des étrangers le 16 août 2018, il apparaît qu'un renvoi vers le Cameroun est envisagé, sans qu'aucune vérification ne soit faite auprès de l'ambassade italienne.

L'arrêt de Votre Conseil rendu dans cette affaire précise :

« Waar hij stelt dat zijn Belgische partner en dochter een visum nodig zouden hebben om hem in Kameroen op te zoeken, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een verwijdering naar Italië: "Gezien we betrokkene trachten naar Italië verwijderen daar hij in het verleden op over een geldige Italiaanse verblijfstitel beschikte en hij op 23 / 12/ 2015 gedwongen werd verwijderd naar Italië waar zijn moeder woonachtig was, zijn er geen verhinderende elementen om betrokkene te repatriëren."

Niettegenstaande verzoekers verblijfstitel sedert 21 september 2016 verstreken is, toont hij niet met een begin van bewijs aan dat gelijktijdig met het verstrijken hiervan eveneens zijn verblijfsrecht verloren zou zijn gegaan (verzoekschrift, stukken 9-11).»

À la suite de l'arrêt rendu par Votre Conseil, le conseil du requérant a contacté l'Office des étrangers en vue de les interroger sur les démarches effectuées auprès de l'Italie.

Or, il a été répondu au conseil du requérant qu'aucune démarche ne serait effectuée, le requérant ne disposant pas de la preuve de son titre de séjour.

Ce n'est que sur insistance du conseil du requérant (pièce 12.) que l'Office des étrangers a finalement indiqué qu'il solliciterait l'ambassade d'Italie en vue de connaître la situation de séjour du requérant.

Il ressort bel et bien de ces éléments que la motivation de la décision attaquée n'a aucunement tenu compte des éléments qui étaient repris dans la requête en recherche de paternité qui avait été transmise à la partie adverse. L'Office des étrangers a tenu un discours contradictoire en affirmant à l'audience de Votre Conseil que le requérant serait vraisemblablement rapatrié vers l'Italie, alors que tel n'était manifestement pas l'intention de l'Office des étrangers au moment de la prise de décision.

La partie adverse n'a tenu aucun compte de la différence qui existait entre un renvoi du requérant vers l'Italie ou vers le Cameroun. Elle n'a pas tenu compte de l'éloignement du Cameroun et des conséquences extrêmement dommageables qu'aurait cet éloignement pour les relations familiales du requérant, au contraire de la situation de l'Italie.

La mise en balance à laquelle devait procéder la partie adverse n'a donc clairement pas été menée de manière exhaustive et approfondie, puisque l'examen auquel s'est livré la partie adverse n'envisage pas la différence qu'il y aurait entre un renvoi vers l'Italie ou le Cameroun.

Dès lors, il ressort clairement de la décision attaquée que la partie adverse a manqué de tenir compte de la procédure en recherche de paternité en cours, mais également de la situation de séjour du requérant dans l'Union européenne. La partie adverse s'est contentée d'une argumentation stéréotypée, inapplicable à la situation concrète qui lui était soumise.

En décidant de séparer le requérant de sa compagne et de sa fille, la partie adverse prend une décision manifestement disproportionnée, les désavantages pour la partie requérante étant sans commune mesure avec les objectifs poursuivis, ce d'autant qu'un regroupement familial entre le requérant et sa fille doit, à terme, être introduit.

Par ailleurs, en ce qui concerne la condamnation du requérant par le Tribunal correctionnel de Bruxelles, la partie adverse se contente d'affirmer que le requérant constituerait un danger pour l'ordre public en raison de sa condamnation et que la protection de la société constituerait un intérêt supérieur à la vie privée et familiale du requérant.

Or, en vertu de la jurisprudence européenne :

« le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout cas, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » (C.J.C.E., 27 octobre 1977, Régina c. Pierre Bouchereau, N° 29 et 35)

En l'occurrence, la décision attaquée ne précise nullement la raison pour laquelle le requérant devrait être considéré comme dangereux actuellement, alors qu'il a effectué la totalité de la peine qui lui a été infligée et que le tribunal a jugé qu'il méritait une mesure de faveur telle que le sursis.

La simple mention de la condamnation du requérant par le tribunal correctionnel est insuffisante pour considérer que ce dernier serait une menace actuelle pour un intérêt fondamental de la société.

Si le requérant ne nie pas la gravité (toutes proportions gardées) des infractions qu'il a commises, il y a lieu de souligner que la décision attaquée aura des conséquences irréversibles sur sa faculté d'exercer son rôle de père, alors même qu'il a passé près d'une année en prison.

L'exécution d'une peine a justement pour but de s'assurer que l'auteur, à sa sortie de prison, aura pu réfléchir à la conséquence de ses actes et aura connu une punition suffisamment forte pour ne pas récidiver.

L'affirmation selon laquelle le requérant serait encore dangereux aujourd'hui du simple fait d'avoir été condamné par le tribunal correctionnel équivaut donc à refuser toute utilité à la peine de prison subie.

La partie adverse se fonde, en réalité, uniquement sur une condamnation pour faire prévaloir l'ordre public sur la vie familiale du requérant, ce qui ne peut correspondre à un examen sérieux et approfondi du danger que représente le requérant pour l'ordre public.

La prétendue mise en balance à laquelle aurait procédé la partie adverse est donc biaisée et entachée d'une absence de considération pour l'ensemble des éléments de la cause.

Le moyen est fondé, il convient d'annuler la décision attaquée.

Deuxième branche : motivation inadéquate au regard de l'intérêt supérieur de la fille du requérant

• **EN CE QUE** la partie adverse a pris la décision attaquée sans réellement tenir compte de l'intérêt supérieur de la fille du requérant ;

ALORS QUE les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposent de motiver les actes administratifs et que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie adverse de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, tout comme l'article 24 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et que l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant précise que « l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale » ;

• Cette obligation de motivation impose qu'un acte administratif repose sur des motifs de droit et de fait qui soient exacts, pertinents et légalement admissibles.

La décision doit permettre à son destinataire de connaître les raisons sur lesquelles elle se fonde, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs.

Il suffit, mais il est exigé, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Le contrôle exercé par Votre Conseil quant à l'obligation de motivation doit se limiter à vérifier si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif ou a refusé de tenir pour établis des faits qui pourtant en ressortent, et si elle a donné desdits faits, dans la motivation

tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344) ;

Le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer.

Ce principe, qui correspond à un devoir de soin et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012).

L'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur lequel se fonde la décision du Ministre est une transposition de l'article 6.1 de la directive 2008/115 du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après directive 2008/115) qui dispose :

« Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5. »

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. » L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 constitue la transposition en droit belge de l'article 5 de la directive 2008/115/ qui se lit comme suit : « Article 5 Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé Lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte : a) de l'intérêt supérieur de l'enfant, b) de la vie familiale, c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement. »

L'article 7 de la loi du 15/15/1980 précise que le ministre ou son délégué « doit » le délivrer, n'est pas une compétence complètement liée.

En effet, même dans cette hypothèse, le Ministre doit, après avoir instruit le dossier, tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale de la personne concernée ainsi que de son état de santé, conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et respecter le principe de non refoulement.

Si au terme de l'instruction du dossier par le ministre ou son délégué il apparaît que la décision d'ordre de quitter le territoire méconnaîtrait les droits fondamentaux de l'étranger concerné, celui-ci doit s'abstenir de délivrer une décision d'ordre de quitter le territoire, même dans les hypothèses où l'article 7 alinéa 1 lui impose une telle délivrance (voir en ce sens et par analogie, CE, 230.251 du 19 février 2015, CE, 231.762. du 26 juin 2015 ; CCE, arrêt 168.511 du 27 mai 2016).

Il faut donc, pour que soit respecté le prescrit de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 que le Ministre instruisse le dossier afin de vérifier quels sont les éléments qu'il doit de prendre en compte en vertu de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980.

Enfin, l'article 24.2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne précise :

« 2. Dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. »

L'article 24.3 précise quant à lui : « 3. Tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à son intérêt. »

L'article 3 § 1 de la Convention internationale des droits de l'enfant précise :

« Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. »

Quant au caractère directement applicable de cette disposition, S. SAROLEA précisait très justement en 2016 :

« Outre les décisions sur communication individuelle, le Comité des droits de l'enfant publie des observations générales. L'une d'entre elles nous intéresse plus particulièrement : l'observation générale no 14 (2013) sur le droit de l'enfant visant à ce que son intérêt supérieur soit une considération primordiale. Être une considération primordiale signifie que l'USE [intérêt supérieur de l'enfant] est « un droit, un principe juridique interprétatif et une règle de procédure ». Comme règle de fond, il garantit « le droit de l'enfant à ce que son intérêt supérieur soit évalué et soit une considération primordiale lorsque différents intérêts sont examinés en vue d'aboutir à une décision sur la question en cause, et la garantie que ce droit sera mis en oeuvre dans toute prise de décision concernant un enfant, un groupe d'enfants défini ou non ou les enfants en général ». Le Comité souligne que de son point de vue, le premier

paragraphe de l'article 3 est directement applicable et peut être invoqué devant un tribunal. La notion de « considération primordiale » cotTïporte une obligation juridique stricte signifiant que les Etats n'ont pas le pouvoir discrétionnaire de décider s'il y a lieu ou non d'évaluer IT.SE. Dans la balance des intérêts en présence, l'intérêt supêrietir de l'enfant ne peut être mis sur le même plan que les autres considérations. En matière d'adoption, le comité relève que le texte est encore plus contraignant puisque l'article 21 n'indique pas que l'intérêt supérieur de l'enfant est une considération primordiale mais est bien « la considération primordiale ». En tant que principe juridique interprétatif, il signifie que si une disposition se prête à plusieurs interprétations, il y a lieu de choisir celle qui sert le plus efficacement ISE. Pour aboutir à cet objectif, l'ISE comporte tin volet procédural. Dès qu'une décision petit avoir une incidence sur un enfant. le processus décisionnel doit comporter une évaluation de ses incidences positives ou négatives. Une obligation de motivation renforcée s'impose. La décision doit exposer en quoi les droits de l'enfant ont été pris en considération, précisant les critères retentis, le raisonnement suivi, et notamment la mise en balance de l'intérêt de l'enfant avec d'autres considérations. Cette évaluation doit être effectuée par une autorité compétente, de préférence pluridisciplinaire. Les faits doivent être établis par des professionnels qualifiés. Parmi les éléments à prendre en compte figurent l'opinion de l'enfant même s'il est en très bas âge ou particulièrement vulnérable, les autorités devant s'adapter à sa situation au besoin via une représentation adéquate. L'analyse doit « englobe[r] des éléments comme le sexe, l'orientation sexuelle, l'origine nationale, la religion et les convictions, l'identité culturelle et la personnalité ». Les décisions doivent être prises rapidement. Un « rang de priorité » doit être réservé aux procédures impliquant les enfants qui n'ont pas le même rapport à l'écoulement du temps. Enfin, les décisions relatives aux enfants doivent pouvoir faire l'objet de réexamens et de révisions. » (nous soulignons)

En l'occurrence, il appartenait donc à la partie adverse d'effectuer un examen concret de l'intérêt supérieur de la fille du requérant, afin d'évaluer l'impact d'une séparation de son père, potentiellement pour des années, voire définitive. Il y a lieu de constater que la décision attaquée ne porte aucune attention à la procédure de recherche de paternité en cours et de l'impact de la décision attaquée sur celle-ci.

L'expulsion du requérant est susceptible de créer une situation dans laquelle Emmanuelle serait tout simplement privée de son père, ce pour plusieurs raisons :

- d'une part, en raison du risque que k procédure en recherche de paternité n'aboutisse pas ou connaissance une issue négative simplement en raison de l'absence du requérant du territoire belge ;
- d'autre part, si la procédure en recherche de paternité devait aboutir, de se trouver dans l'impossibilité d'obtenir un visa pour se rendre en Belgique et visiter sa fille étant donné la politique de refus systématique d'accès au territoire appliquée par l'Office des étrangers en cas de condamnation au pénal en Belgique. Cela sans compter le déki de séparation extrêmement long entre le requérant et sa fille qu'impliquerait l'introduction d'une telle demande et le traitement de celle-ci, alors qu'Emmanuelle est encore très jeune.

La présence d'un père dans la vie d'un enfant en bas âge est fondamentale et importe sur son développement psychique et affectif. Or, la partie adverse n'a nullement tenu compte des conséquences désastreuses que provoquerait assurément l'expulsion du requérant, puisqu'elle se contente d'affirmer que ce dernier pourrait encore contacter sa fille via les « moyens de communication modernes ». Il est évident qu'une telle communication n'équivaut pas à une relation affective et parentale qui permette le développement normal d'Emmanuelle.

La requête en recherche de paternité, dont la copie avait été envoyée à la partie adverse par le conseil du requérant, précisait expressément que la compagne ne disposait que de revenus modestes, ce qui expliquait la raison pour laquelle elle n'avait pas procédé à un test ADN de sa propre initiative (p. 8, pièce 10), ce qui rend illusoire toute possibilité de visites tel que l'envisage la partie adverse dans la décision attaquée.

Le contenu de la requête qui avait été adressée à la partie adverse n'a manifestement pas été lu avec attention, puisqu'elle ne tient aucun compte des éléments qui en ressortent Les dispositions protégeant l'intérêt de la fille du requérant et imposant une obligation de motivation renforcée à cet égard n'ont manifestement pas été respectées, puisque la partie adverse n'a pas tenu compte des éléments concrets qui lui avaient été soumis.

Le fait que le requérant ait été sous interdiction d'entrée en Belgique au moment du début de sa relation avec Madame N.M. ainsi qu'au moment de k naissance de sa fille ne saurait mettre à mal ces constats. En effet, selon une décision de k Cour de justice de l'Union européenne du 8 mai 2018 (ICA. et autres, aff. C-82/16, EU:C:2018:308), l'introduction d'une demande de regroupement familial par un étranger sous le coup d'une interdiction d'entrée implique un examen au cas par cas.

A terme, le requérant pourrait donc parfaitement obtenir un droit au séjour auprès de sa fille, malgré l'interdiction d'entrée prise à son encontre. Or, il est clairement dans l'intérêt de son enfant que la

procédure de reconnaissance puisse avoir lieu et que la demande de regroupement familial puisse être introduite.

Le moyen est donc fondé, la décision doit être annulée.

Troisième branche : VIOLATION DU DEVOIR DE MOTIVATION ADÉQUATE - ORDRE PUBLIC La partie adverse estime que le requérant constitue un danger pour l'ordre public et justifie ainsi la délivrance d'une décision d'éloignement à son encontre, sans qu'aucun délai ne lui soit laissé pour quitter le territoire (article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980).

Cette notion de « danger pour l'ordre public » a vu ses contours précisés dans la jurisprudence européenne ainsi que celle de Votre Conseil. On peut ainsi s'en référer à un arrêt du 1er décembre 2016 n°I91 941, selon lequel :

« Dans un arrêt du 11 juin 2015 C—554/13, Z. Zh. Contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie), la Cour de Justice de l'Union européenne a exposé, s'agissant de l'interprétation de l'article 7, §4 de la directive 2008/115/ CE, selon lequel '[...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les Etats membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours. ', qu'un Etat membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de cette disposition, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un Etat membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité'. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que le ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115.

[...]

[citation de l'arrêt du 11 juin 2015 mentionné supra] Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre de l'appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission.

[...]

Le Conseil estime toutefois qu'en fondant le constat selon lequel 'l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public' sur cette seule condamnation, et sur le fait que le requérant a fait l'objet d'une interdiction d'entrée qu'il n'a 'pas pu exécuter', la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 74/11, §1 alinéa 4 de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne.

Il appartenait en effet à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération 'tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation' et notamment, La nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission', ce qui ne ressort nullement de l'examen du dossier administratif »

Le requérant s'en réfère également à une autre décision de Votre Conseil, qui a eu l'occasion de rappeler dans un arrêt 64.201 du 30 juin 2011, la notion de danger pour l'ordre public :

« 4.1.2. Dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03), la Cour de justice des Communautés européennes a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts précités Jkutili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri [C-482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004], point 66) » et précisant que, « dans le cas d'un ressortissant d'un Etat tiers, conjoint d'un ressortissant d'un Etat membre, cette interprétation stricte de la notion d'ordre public permet également de protéger le droit de ce dernier au respect de sa vie familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ». Elle a également rappelé que « l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28, et

Calfa, C-348/96, du 19 janvier 1999, (...), point 24) » (voir également CCE N°107 819 du 31 juillet 2013). En outre, le requérant insiste tout particulièrement sur la jurisprudence européenne :

« le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout cas, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » (C.J.C.E., 27 octobre 1977, Régina c. Pierre Bouchereau, N° 29 et 35).

En l'occurrence, la partie adverse se contente de souligner que le requérant a été condamné à une peine de 40 mois d'emprisonnement, dont 20 mois avec sursis, pour escroquerie et faux et usage de faux.

L'octroi d'une peine ferme de moins de trois ans, dont seul le tiers doit être effectué selon une directive du Ministre de la justice, démontrait également une volonté de limiter la détention du requérant. Le requérant était libérable à peine un mois après le prononcé de la décision du tribunal correctionnel, ce qui démontre bien que le tribunal ne considérait pas nécessaire de conserver le requérant trop longtemps derrière les verrous.

En outre, le tribunal a décidé d'accorder au requérant la mesure de faveur que constitue un sursis, étant donné son absence d'antécédent et les chances réelles d'amendement de sa part.

Enfin, les faits commis par le requérant se limitent à une délinquance purement acquisitive, qui ne met absolument pas en péril l'intégrité physique des individus. Il y a donc lieu de relativiser le danger que représenterait le requérant pour la société.

Or, aucun de ces éléments n'est même mentionné dans la décision attaquée.

La partie adverse s'est contentée de souligner que le requérant avait été condamné pour des faits particulièrement graves, sans aucune considération pour les éléments propres à son cas.

La seule mention de la condamnation encourue par le requérant est largement insuffisante pour fonder l'affirmation selon laquelle il constituerait un « danger pour l'ordre public ».

La partie adverse parle de gravité des faits sans même donner une quelconque explication par rapport aux faits et les raisons de leur gravité.

Le constat d'une menace réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société n'a nullement été démontré dans le chef du requérant.

L'absence de motivation adéquate au regard de la notion de « danger pour l'ordre public » implique une violation de l'article 62, §2 de la loi 15 décembre 1980, elle implique également une violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et des principes de bonne administration visés au moyen.

En conclusion, le moyen est fondé, la décision doit être annulée.

Quatrième branche: VIOLATION DU DEVOIR DE MOTIVATION ADEQUATE - RISQUE DE FUITE

EN CE QUE la partie adverse considère qu'il existerait un risque de fuite dans le chef du requérant et que l'absence d'introduction d'une demande de séjour ou de protection internationale à la suite de son entrée illégale, ainsi que le non-respect de l'interdiction d'entrée qui lui avait été notifiée en décembre 2015 suffiraient pour ne pas accorder un délai pour le départ volontaire ;

ALORS QUE, le devoir de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse oblige celle-ci, en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15.12.1980, à prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, dont la motivation n'entre pas en contradiction avec le contenu même du dossier administratif ;

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs impose que cette motivation permette non seulement au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci pour, le cas échéant, exercer les voies de recours disponibles, mais aussi permettre au juge saisi de contrôler si les motifs de droit et de fait exprimés sont exacts, légalement admissibles et pertinents.

Dans le cadre du contrôle de légalité, ce contrôle doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

En effet, la partie adverse justifie la décision de reconduite à la frontière par la présence d'un risque de fuite.

Pourtant, le requérant disposait d'une adresse chez sa compagne, qui avait été transmise à la partie adverse (pièce 9). En outre, la procédure de recherche de paternité en cours, à laquelle le requérant tient particulièrement étant donné l'enjeu de celle-ci, démontrait que le requérant n'avait absolument pas l'intention de disparaître, mais bien de faire valoir ses droits devant la justice belge.

En outre, la partie adverse souligne que le requérant n'aurait rien tenté pour régulariser son séjour en Belgique. Si le requérant ne nie pas avoir fait preuve d'une certaine négligence, il n'en demeure pas moins que toute démarche pour introduire une demande de regroupement familial a été rendue impossible en raison du blocage de sa demande de reconnaissance auprès de la commune.

Il est donc faux d'affirmer que le requérant n'a rien tenté pour régulariser son séjour.

À tout le moins, la partie adverse aurait dû prendre cet élément en considération avant d'apprécier l'attitude de la partie requérante dont la situation n'est pas comparable à celle d'une personne qui présente un risque de fuite.

La décision attaquée est donc frappée d'un défaut de motivation et d'une erreur manifeste d'appréciation. Le moyen est fondé et justifie l'annulation de la décision attaquée. »

3.2.1. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In het tweede middelonderdeel stelt hij dat niet deugdelijk werd gemotiveerd aangaande het hoger belang van zijn kind in het licht van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het Internationale Kinderrechtenverdrag. Deze middelonderdelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen beoordeeld.

3.2.2. Vooreerst moet erop worden gewezen dat het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, omdat hij

- in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel;
- door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden;
- het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch werd opgeschort noch werd opgeheven.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder daartoe in het bezit te zijn van de nodige toelating, zodat deze vaststelling alleen al volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De twee andere motieven zijn in die optiek overtuigend wat de toepassing van artikel 7, eerste lid betreft en verzoeker heeft dus geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

Het voormelde artikel 7 legt wel op dat rekening moet worden gehouden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met –onder meer– het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, stelt verzoeker dat geen rekening wordt gehouden met de liefdesrelatie tussen hem en zijn partner, nu wordt verwezen naar zijn “(ex)partner” terwijl de relatie nog steeds actueel is. Verzoeker verwijst naar verschillende stukken, daarin begrepen stukken die betrekking hebben op de lopende procedure tot erkenning van het vaderschap, en stelt dat er in casu sprake is van een stabiel gezinsleven tussen hem, zijn partner en zijn kind.

De Raad is van oordeel dat dit argument niet dienstig is, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat, zelfs al blijkt uit het woordgebruik enig voorbehoud over de relatie, wel degelijk met het bestaan ervan rekening wordt gehouden in het licht van het gezinsleven zoals bedoeld door artikel 8 van het EVRM. Evenmin wordt ontkend dat verzoeker de vader is van het kind. Het bestaan van een gezinsleven wordt aldus niet betwist.

De volgende vraag is of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat dit gezinsleven de bestreden beslissing niet in de weg staat. Daarbij moeten de volgende uitgangspunten in herinnering worden gebracht:

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud ervan binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij daadwerkelijk is overgegaan tot een belangenafweging en een verantwoording heeft gegeven in het licht van artikel 8 van het EVRM, die echter door verzoeker wordt bestempeld als niet adequaat.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Er wordt dus nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokkenen, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in de voormelde "fair balance". Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Verzoekers argumentatie komt neer op het volgende: de verwerende partij vergenoegt zich ermee te stellen dat het voor verzoeker mogelijk is om buiten België een gezinsleven op te bouwen met zijn kind, gelet op het feit dat het nog zeer jong is en nog niet schoolplichtig is en dat, voor zover de moeder van het kind en het kind in België willen blijven, zij ervoor kunnen kiezen om contact te houden middels bezoeken of moderne communicatiemiddelen. Echter, zijn partner en zijn dochter hebben de Belgische nationaliteit en zij hebben een visum nodig om naar Kameroen te gaan, zij kunnen zich er onmogelijk

vestigen omwille van de algemene situatie aldaar en omwille van het feit dat mevrouw N.M. is opgegroeid in België en hier haar hele familiaal en sociaal netwerk heeft. Hun dochter zal in België de beste kansen hebben op een opleiding en op zorgen die nodig zijn voor een kind van haar leeftijd, hetgeen niet het geval zal zijn in Kameroen. Bovendien is de financiële situatie van mevrouw N.M. zwak, nu zij werkloos is, zodat zij niet zomaar over en weer naar Kameroen kan voor korte bezoeken. Verder kan het gebruik van moderne communicatiemiddelen niet worden gelijkgesteld met de mogelijkheid om een daadwerkelijk gezinsleven te onderhouden. Verzoekers dochter is pas 9 maanden oud, een leeftijd waarop de relatie met haar vader zich begint te vormen zodat de afwezigheid van contact niet te negeren gevolgen riskeert te veroorzaken voor haar psychologische en affectieve ontwikkeling. Verder wijst verzoeker erop dat hij alles heeft ondernomen om zijn dochter te erkennen maar dat hem dat ten onrechte werd geweigerd, omwille van het verleden van zijn partner. Dit heeft hem ervan weerhouden om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in zijn hoedanigheid van vader van een Belgisch kind. Zijn verwijdering zou hem verhinderen om de procedure tot erkenning van het vaderschap voor de familierechtbank voort te zetten. Hiermee heeft de verwerende partij geen rekening gehouden. Verzoeker vervolgt door te stellen dat hij in principe een verblijfsrecht heeft in Italië, dat zijn verblijfstitel is verlopen op 21 september 2016, dat hij in België is gebleven en de intentie had om naar Italië terug te keren om alles in regel te stellen na de bevalling van zijn partner, maar dat hij daarna werd opgesloten zodat dat niet langer mogelijk was. Hij wijst erop dat zijn raadsman stappen heeft ondernomen om inlichtingen te bekomen over zijn precieze verblijfsstatus in Italië, maar dat hij dienaangaande nog geen informatie heeft bekomen. De verwerende partij heeft, niettegenstaande verzoeker in 2015 werd teruggewezen naar Italië, dit gegeven volledig naast zich neergelegd, zonder enige verificatie bij de Italiaanse autoriteiten. Of verzoeker terug moet naar Kameroen, dan wel naar Italië, maakt een groot verschil uit in het kader van de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat, wat betreft de verwijzing naar de procedure tot erkenning van het vaderschap en de problemen die een terugkeer van verzoeker op dit vlak zouden kunnen veroorzaken, erop moet worden gewezen dat dit argument niet langer dienstig is, nu verzoeker ter zitting een vonnis neerlegt van de familierechtbank waarin voor recht wordt gezegd dat hij de vader is van het kind, een uittreksel uit het gemeenteregister waaruit blijkt dat de postnatale erkenning van het vaderschap reeds werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand én stelt dat hij inmiddels een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Deze aanvraag was bij het sluiten van de debatten nog hangende, en verzoeker werd niet van het grondgebied verwijderd.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing onmiskenbaar dat de verwerende partij een terugkeer naar Italië vooropstelt, hetgeen zij op de zitting in het kader van de eerder ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft bevestigd. Ook toont verzoeker niet aan dat het verlopen van zijn verblijfstitel met zich brengt dat hij niet langer een verblijfsrecht zou hebben in Italië. Een al dan niet gedwongen terugkeer naar Kameroen is niet aan de orde in de thans bestreden beslissing. Indien verzoeker zou willen aantonen dat hij niet terug kan naar Italië omdat hij daar geen verblijfsrecht meer zou hebben, dan komt het hem toe om daarover concrete en bewijskrachtige gegevens bij te brengen. De vaststelling dat verzoeker bij het sluiten van de debatten, meer dan 10 maanden nadat de beslissing werd genomen, zelf geen sluitende informatie kan geven over zijn verblijfsstatus in Italië, temeer nu hij daarin wordt bijgestaan door zijn raadsman luidens de bewoordingen van zijn verzoekschrift, getuigt van het eigen onzorgvuldige handelen.

Waar verzoeker poneert, maar niet aantoont, dat uit een telefonisch gesprek met de verwerende partij zou zijn gebleken dat alsnog een terugkeer naar Kameroen wordt vooropgesteld, dan zal de verwerende partij een nieuwe terugleidingbeslissing moeten nemen alvorens zij hem gedwongen zou kunnen verwijderen naar zijn herkomstland.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij met de bestreden beslissing een terugkeer naar Italië vooropstelt, en niet naar Kameroen. Om die reden zijn alle verwijzingen naar de problemen die het gezin het hoofd zou moeten bieden indien verzoeker naar Kameroen terug zou moeten, niet dienstig. Het komt in het kader van de huidige procedure aan verzoeker toe om aan te tonen dat de motivering aangaande de situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM niet deugdelijk is in het licht van zijn terugkeer naar Italië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voormelde bepaling niet geschonden heeft geacht omdat het gezin de keuze heeft om ofwel zich bij verzoeker te voegen buiten het grondgebied van België, ofwel, voor zover de moeder van het kind met het kind in België wil blijven, zij ervoor kunnen kiezen om contact te houden middels bezoeken of moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker betoogt dat mevrouw N.M. is opgegroeid in België en hier haar hele familiaal en sociaal netwerk heeft en dat het kind niet dezelfde kansen zou krijgen indien zij verzoeker zouden vervoegen bij zijn terugkeer.

Verzoeker stond onder een inreisverbod tot 23 december 2018 op het ogenblik dat hij besliste om opnieuw België binnen te komen en hier een gezinsleven te ontwikkelen, en was in ieder geval niet in het bezit van een toelating tot verblijf. Hij en zijn partner wisten of behoorden dus te weten dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van hun relatie in België van bij het begin precair was. Het weze herhaald dat het EHRM al eerder geoordeeld heeft dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat mevrouw de keuze kan maken tussen het houden van contact door middel van de moderne communicatiemiddelen en het bezoeken van verzoeker in zijn land van herkomst, of dat zij verzoeker vrijwillig kan vervoegen buiten België. Verzoekers bewering dat hun dochter in België de beste kansen zal hebben op een opleiding en op zorgen die nodig zijn voor een kind van haar leeftijd moet, zoals reeds werd gesteld, worden beoordeeld in het licht van een terugkeer naar Italië en niet Kameroen. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn kind, indien het hem samen met haar moeder zou vergezellen naar Italië, daar niet dezelfde kansen zou krijgen bij het opgroeien, temeer nu, zoals in de bestreden beslissing reeds werd gesteld, het nog zeer jong is en niet schoolplichtig, zodat het zich heel gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe situatie. Verzoekers stelling, verder, dat mochten moeder en kind in België blijven, dat nefast zou zijn voor de binding van het kind met haar vader, moet erop worden gewezen dat het koppel dit dus kan vermijden door zich als gezin buiten België te vestigen. Daarenboven is verzoeker er, in de uiteenzetting van zijn grief, zoals reeds gesteld steeds verkeerdelijk van uit gegaan dat de bestreden beslissing een terugkeer naar Kameroen vooropstelde, en stelt hij verder zelf dat de situatie helemaal anders zou zijn moest hij moeten terugkeren naar Italië, op twee uur vliegen van zijn gezin.

Wat er ook van zij, de bestreden beslissing heeft dus niet noodzakelijk tot gevolg dat het gezin gescheiden wordt, nu verzoeker niet aantoonst dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven buiten België. Verzoeker toont dus niet aan dat er sprake is van bijzonder uitzonderlijke omstandigheden die een terugkeer in de weg zouden kunnen staan, en dus evenmin dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze vaststellingen volstaan in beginsel al om dit middelonderdeel in het licht van de specifieke omstandigheden te verwerpen. Daarbij komt nog dat, ook wanneer verzoekers partner ervoor zou kiezen om samen met het kind in België te blijven, verzoekers argumentatie over de quasi onmogelijkheid dat zij hem zouden kunnen bezoeken betrekking heeft op een verkeerdelijk veronderstelde terugkeer naar Kameroen, en niet op de vooropgestelde terugkeer naar Italië. Dienaangaande stelt verzoeker zelf in zijn verzoekschrift dat de situatie helemaal anders zou zijn moest hij moeten terugkeren naar Italië, op twee uur vliegen van zijn gezin.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bijkomend nog heeft vastgesteld, gebaseerd op zijn veroordeling en het gegeven dat hij door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde uit makkelijk winstbejag, dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de belangen die hij uit hoofde van de voormelde bepaling zou kunnen doen gelden. Hiervoor werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er in casu bijzonder uitzonderlijke omstandigheden zijn die een terugkeer in de weg staan hetgeen volstaat om te besluiten dat er in casu geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM. Derhalve is verzoekers kritiek op een verkeerde kwalificatie van de door hem gepleegde feiten als zijnde een actueel gevaar voor de openbare orde in wezen niet dienstig: ze heeft immers betrekking op een overtollig motief. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat verzoekers veroordeling voor de feiten van oplichting en poging tot oplichting als dader of mededader betreffende informaticafraude op zich niet wordt betwist, en verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat het kennelijk onredelijk is dat deze, als feitelijk gegeven, wordt betrokken bij de vereiste belangenafweging. Het gegeven dat hij zijn straf heeft uitgezeten en dat een deel ervan met uitstel werd opgelegd doet daaraan geen afbreuk.

Uit het voorgaande blijkt ook dat verzoeker niet aantoonst dat niet, of niet afdoende rekening werd gehouden met of werd gemotiveerd over het hoger belang van het kind. Zoals reeds eerder gesteld toont verzoeker immers niet aan dat de bestreden beslissing noodzakelijk zou leiden tot een scheiding van het gezin, en al evenmin dat het meisje aanzienlijk minder kansen zou krijgen indien zij samen met haar moeder haar vader zou vergezellen. Daarbij komt nog, zoals dat in de beslissing wordt gesteld, dat

“het hoger belang en welzijn van de kinderen een primordiaal karakter [heeft] maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).” Verzoeker toont dan ook niet aan dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd over het hoger belang van het kind, en brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat het zou zijn geschonden.

3.2.3. Het eerste en tweede middelonderdeel zijn niet gegrond.

3.3.1. In het derde middelonderdeel stelt verzoeker dat niet deugdelijk werd gemotiveerd over de vraag of hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

3.3.2. Hiervoor werd al vastgesteld dat de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige documenten volstond om het bevel af te leveren, met name op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° en het oordeel van de verwerende partij dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, is in die optiek een overtoollig motief, en het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop kan niet leiden tot de gevraagde vernietiging.

Verder kan het middel alleen worden gelezen als zijnde op de in de bestreden beslissing opgenomen motivering omtrent de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande kan echter niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker heeft bij zijn grief waarmee hij, op indirecte wijze, aanvoert dat hij ten onrechte geen standaard dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak; op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken sedert de bestreden beslissing. Verzoeker werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grief dat hij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.3. Het derde middelonderdeel is niet ontvankelijk.

3.4. Ook in het vierde middel richt verzoeker zijn pijlen op de motivering aangaande het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, in dit geval op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat een risico op onderduiken zou bestaan. Het volstaat om te verwijzen naar de beoordeling van het derde middelonderdeel om ook wat het vierde onderdeel vast te stellen dat het onontvankelijk is.

3.5. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS